

opusdei.org

Šeštadienis po Pelenų dienos

Jėzus ateina kaip Gydytojas, kad pagydytų visą žmoniją, nes visi sergame. Nuolankumas, kad būtume išgydyti. Kristus gelbsti mus nuo mūsų negalių. Atgailos sakramento veiksmingumas. Viltis Viešpatyje, kai jaučiame savo silpnybes. Ne sveikiesiems, bet ligoniams reikia gydytojo. Viltis apaštalavime.

2025-03-07

I. Mišių Evangelijoje¹ pasakojama apie Mato pašaukimą: kaip Viešpats

Jį pašaukė ir apie greitą muitininko atsaką. Tasai, viską palikęs, nusekė paskui Jį.

Naujasis apaštalas savo dėkingumą Jėzui norėjo parodyti pokyliu, kurį šventasis Lukas apibūdina kaip didelį. Prie stalo susirinko gausus būrys muitininkų ir kitų svečių. Čia buvo visi jo draugai.

Fariziejai piktinosi. Klausė mokinių:

Kam jūs valgotė ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?

Muitininkai laikyti nusidėjėliais dėl perdėto atlyginimo, kurį susirinkdavo, ir dėl santykių, kuriuos palaikė su pagonimis.

Jėzus fariziejams atsakė šiais guodžiančiais žodžiais: *Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams. Aš atėjau šaukti į atgailą ne teisiųjų, o nusidėjėlių.*²

Jėzus ateina pasiūlyti savo karalystę visiems žmonėms, Jo misija yra

visuotinė. „Išganymo dialogas nebuvo sąlygojamas nuopelnų tų, į kuriuos buvo kreipiamasi, atsivėrė visiems žmonėms be jokio skirstymo...”³

Jėzus ateina dėl visų, nes visi esame ligoniai ir nusidėjėliai; niekas nėra geras, tik vienas Dievas⁴. Visi turime prašyti Dievo gailestingumo ir atleidimo, kad turėtume gyvenimą⁵ ir pasiektume išganyimą. Žmonija nedalijama į du blokus: tuos, kurie jau išteisinti savo pastangomis, ir nusidėjėlius. Visiems kasdien reikia Viešpaties. Kas mano, jog jiems Dievo nereikia, tie nepasveiksta ir toliau lieka savo mirtyje ar ligoje.

Viešpaties žodžiai, kuriais Jis prisistato kaip Gydytojas, pastūmėja mus nuolankiai, su pasitikėjimu prašyti, kad būtų atleistos mūsų, taip pat tų žmonių, kurie, rodos, nori ir toliau gyventi nutolę nuo Dievo, nuodėmės. Šiandien Jam su šventąja

Terese Aviliete sakome: „O, kokios
įžūlybės prašau tavęs, tikrasis mano
Dieve: kad mylėtum tą, kuris tavęs
nemyli, kad atidarytum tam, kuris į
tave nesikreipia, kad duotum
sveikatą tam, kuriam patinka sirgti ir
toliau rūpintis savo liga! Tu sakei,
mano Viešpatie, jog atėjai ieškoti
nusidėjėlių. Šitie, Viešpatie, ir yra
tikrieji nusidėjėliai. Žiūrėk ne į mūsų
aklumą, mano Dieve, o į daugybę
kraujo, kurį tavo Sūnus išliejo už
mus; tegu taip išsikerojusioje
blogybėje suspindi tavo
gailestingumas; atmink, Viešpatie, jog
esame tavo kūriniai“.⁶ Jei taip su
nuolankumu kreipsimės į Jėzų, Jis
visada pasigailės mūsų ir tų, kuriuos
stengiamės priartinti prie Jo.

II. Senajame Testamente Mesijas
apibūdinamas kaip piemuo, turėjęs
ateiti ir rūpestingai saugoti savo avis,

skubantis gydyti žaizdas ir ligas⁷. Jis atėjo ieškoti to, kas buvo prarasta, šaukti nusidėjėlių, atiduoti savo gyvybę kaip išpirką už daugelį⁸. Jis, kaip ir buvo išpranašauta, *prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė savo skausmus, ir mes buvome išgydyti jo žaizdomis*⁹.

Kristus – vaistai mūsų negalioms: visi šiek tiek sergame ir todėl mums reikia Kristaus. „Jis yra Gydytojas. Jis gydo mūsų egoizmą, jeigu leidžiame Jo malonei prasiskverbti iki sielos gelmių“¹⁰. Turime eiti pas Jį taip, kaip ligonis eina pas gydytoją, sakydami tiesą apie tai, kas vyksta, trokšdami pasveikti. „Su tokiu Gydytoju neišvengiamai turime bendrauti nuoširdžiai, pasakyti visą tiesą ir tarti: *Domine, si vis, potes me mundare* – Viešpatie, jei panorėsi (o Tu visuomet nori), gali mane išgydyti. Tu pažįsti mano silpnybes, aš pats jas jaučiu, aš kenčiu dėl tų negalavimų. Mes Jam paprastai

parodome žaizdas, o jeigu žaizdos
pūliuoja, parodome ir pūlius.
Viešpatie, Tu išgydei daugybę sielų,
todėl padėk ir man atpažinti Tave
kaip dieviškąjį Gydytoją, kai per
Komuniją priimu Tave į savo širdį
arba kai kontempliuoju Tave
tabernakulyje“¹¹.

Kai kada Viešpats veiks mūsų sieloje
tiesiogiai: *Noriu, būk švarus*¹², eik
pirmyn, būk nuolankesnis,
nesirūpink. Kitais kartais, ir visada
esant sunkiai nuodėmei, Viešpats
sako: *Eikite, pasirodykite kunigams*¹³,
eikite Atgailos sakramento, kur siela
visada randa tinkamą vaistą.

„Apmąstydamą šio sakramento
funkciją, – sako popiežius Jonas
Paulius II, – Bažnyčios savimonė
jame, be vertinimo pobūdžio,
atranda terapeutinį arba medicininį
pobūdį. Ir tai siejasi su faktu, kad
Evangelijoje Kristus dažnai
pristatomas kaip Gydytojas, o Jo

atperkamasis darbas nuo krikščioniškos senovės dažnai vadinamas *medicina salutis*. ‘Noriu gydyti, o ne kaltinti’, – sakė šventasis Augustinas, turėdamas galvoje savo ganytojišką atgailos praktiką, – ir, išpažinties vaisto dėka, nuodėmės patirtis neišsigimsta į neviltį¹⁴. Ji baigiasi didele ramybe ir didžiuliu džiaugsmu.

Visada kliaukimės, kad Viešpats įkvėps ir padės grįžti bei pradėti iš naujo. Jis vadovauja kovai, ir „vadas mūsų lauke labiau vertina kareivį, kuris po to, kai buvo pabėgęs, grįžta ir su įkarščiu puola priešą, negu tą, kuris niekad neatgrėžė nugaros, bet ir neatliko jokio drąsaus veiksmo“¹⁵. Save pašventina ne tik niekad neparpuolantis, bet ir visad atsikeliantis. Blogai yra ne turėti ydų – nes visi jų turime –, bet su jomis susitaikyti, nekovoti. Kristus išgydo mus kaip Gydytojas, o paskui padeda kovoti.

Jei kada jaučiamės ypač nusiminę dėl kokios nors dvasinės ligos, kuri mums atrodytų nepagydoma, nepamirškime šių guodžiančių Jėzaus žodžių: *Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams*. Viskam yra vaistas. Viešpats visada labai arti mūsų, o ypač tomis akimirkomis, kad ir kokia didelė būtų klaida, nors ir kiek daug būtų negalių. Užtenka būti iš tiesų nuoširdžiam.

Taip pat to nepamirškime, jei mums atrodytų, jog kitas žmogus, su kuriuo apaštalaujame, serga nepagydoma sielos liga. Išėjis visada yra. Galbūt Viešpats laukia iš mūsų daugiau maldos ir apsimarinimo, daugiau supratimo ir lipšnumo.

„Visos tavo ligos bus išgydytos, sako šventasis Augustinas. – ‘Bet jų tiek daug’, pasakysi. Tačiau Gydytojas galingesnis. Visagaliui nėra nepagydomų ligų; tik leiskis gydomas, atsiduok į Jo rankas“¹⁶.

Turime artintis prie Jo kaip tie paprasti Jį supę žmonės. Kaip į Jį kreipdavosi aklieji, luošiai, paralyžiuotieji..., kurie karštai troško Jo pagydymo. Tik tas, kuris žino ir jaučia, kad yra nešvarus, patiria gilų poreikį apsivalyti; tik suvokiantis savo žaizdas ir opas patiria neatidėliotiną reikmę būti išgydytas. Turime jausti nerimą, būtinybę gydyti tuos negalavimus, kuriuos kaip gydytinus nurodo bendrasis ar dalinis mūsų sąžinės patikrinimas.

Tą dieną Matas paliko savo senąjį gyvenimą, kad sykiu su Kristumi pradėtų kitą, naują. Šiandien ir mes galime imti melstis kaip šventasis Ambraziejus: „Ir aš kaip jis noriu palikti savo seną gyvenimą ir sekti tik tavimi, Viešpatie, kuris gydai mano žaizdas. Kas galės atskirti mane nuo meilės Dievui, kuri pasireiškia tavyje?... Esu pririštas prie tikėjimo, prikaltas prie jo; esu pririštas šventais meilės saitais. Visi

tavo paliepipimai bus kaip
prideginanti priemonė, kuri visada
bus prilipusi prie mano kūno...;
vaistai svilina, bet šalina iš žaizdos
užkratą. Taigi išpjauk, Viešpatie
Jėzau, mano nuodėmių pūlius.
Laikydamas mane suvienytą su
savimi meilės saitais, išpjauk tai, kas
užkrėsta. Atskubėk išpjauti slaptų ir
gausių aistrų; išpjauk žaizdą, kad liga
neišplistų po visą kūną... Aš radau
gydytoją, kuris gyvena Danguje, bet
vaistus dalija žemėje. Tik Jis gali iš
širdies pašalinti gėlą, o iš sielos –
baimę, nes pažįsta slapčiausius
dalykus”¹⁷.

Daugelis Mato draugų, dalyvavę su
Jėzumi tame pokylyje, dėl malonaus
Viešpaties bendravimo jautėsi esą
priimti ir suprasti. Be abejo, Jis jiems
parodė ypatingą draugiškumą. Vėliau
jie atsivers į Jį iš visos širdies ir
pilnutinai priims Jo mokymą, kuris
įpareigojo daugeliu atžvilgių keisti
gyvenimą. Jie sudarys dalį

pirmykštės krikščionių bendruomenės Palestinoje. Mato draugai sutiko Mokytoją pokylyje. Jėzus naudodavosi visokiomis aplinkybėmis, kad vestų žmones į išganymą. Savo asmeniniame apaštalavime turime sekti Juo ir šiuo požiūriu.

---

1 Lk 5, 27–32.

2 Lk 5, 31–32.

3 Paulius VI, enc. *Ecclesiam suam*, 1964 m. rugpjūčio 6 d.

4 Mk 10, 18.

5 Plg. Jn 10, 28.

6 Šv. Teresė Avilietė, *Exclamaciones*, 8.

7 Plg. Iz 61, 1; Ez 34, 16.

8 Plg. Lk 19, 10.

9 Iz 53, 4 ir toliau.

10 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro šalį*, 93.

11 Ten pat.

12 Mt 8, 3.

13 Lk 17, 14.

14 Šv. Jonas Paulius II, ap. par. *Reconciliatio et Paenitentia*, 1984 m. gruodžio 2 d., 31, II.

15 Šv. Grigalius Didysis, Homilijos apie Evangelijas, 4, 4.

16 Šv. Augustinas, Komentaras 102 psalmei.

17 Šv. Ambaziejus, Komentaras Evangelijai pagal šv. Luką, 5, 27.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/sestadienis-po-pelenu-
dienos/](https://opusdei.org/lt-lt/article/sestadienis-po-pelenu-dienos/) (2025-04-01)